

ΩΡΩΜΕΝΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έστο ένεννίνα τέσσερα και χίλια οκτακόσα
νάνα καλά ο Λόρδος μας νά φάμε κι' άλλα τόσα.

Ενδέκατος ο χρόνος είναι
κι' Έδρα μας πάλιν αι' Αθήνας.

Τών δρων μας μεταβολή, — ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — απ' εύθειας προς έμει.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — οκτώ φράγκα είναι μόνο.
Γιά τὰ ξένα όμως μέρη — δέκα φράγκα και 'στό χέρι.

Είς γνώσει φέρομεν παντός εύμούσου τελεστή
ότι παλούμεν σώματα «Ρωμίου» άνελλιπή
προς δύο εικοσάφραγκα, κι' όποιος απ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τίλη.

Πέμπτη Νοεμβρίου,
του τόσον σωτηρίου.

Τετρακόσα και πέντε κι' όδόντα,
κατρακύλιαν πάλι τὰ φόντα.

Παράστασις πολιτική όλιγον τι συμβολική.

(Ο Φασουλής κι' ο Περικλής, τὰ δηό τρελλά βλαμάκια,
μίλειον γιά τὸ Ρωμικίκο τι διάβολο θά γένη,
άλλ' έξαρνα τριγύρω των βροντούσε παλαμάκια
κι' απ' έμπροστά των σύννεφο κατάρχουσο διαβαίνει.
Τὸ νέφος διαλιέται, ώσαν τουλοίμυ εκάζει,
και τὸν Τρικουπη βγάζει.)

Φ. — Ω θεμάτων θίκαμ 1... σκοτίζω και σκοτιζομαι...
'μπροστά 'στον άγονάτιστο κι' οί δηό μας γονατίζομε.
Ο κόσμος έπεριμενε νά πάρηρ κουντρουβάλα,
μά σύ και πάλι 'κράτησε,
και πέντε νέα πρόβητα έπρόθεσις εις τάλλα
και τὸ μαντρι τ' αυγάτιες.

Ω μάγε τετραπέρατε και νεφεληγερέτα
μέ τὰ σοφά λιμπριζα,
τι μάγια πάλι 'σκάρωσε κι' έπληθύνει ή σπάνη
και τὸν Βουδούρη Πρόεδρο βαρβάτο μας έστήλωσε,
κι' ή Ράλλη τὰ κατίβασε μετά του Διελγηάνη
κι' ο Καραπάνος ο μακρύς μιά πιθαμή 'χαμήλωσε ;

Σάν τι ρουφάριτζα, μάστορη, και πάλι νά 'παζάρεψες,
πόσαις ίληγαις ξεζούμισες σ' αυτό τὸ πατατάκα,
μέ τι χρυσά δολώματα καινούρια φάρμα 'φάρφες
κι' ή τέχνη σου έτρόμαξε καθ' έξυνο και βλάκα ;
Ρίχνω κι' ίγώ τὰ μάτια μου 'στη στρουγγα σου τή σκυλά
και τὸ μαλά μου δέν 'μπορεί τὸ θαύμα νά χωρήση...
Βασιλικί μου τρικλωνε μέ τὰ σκράντα φύλλα
σάν τι τραγοῦδι νά σου 'πὼ καινούριο νά σ' άρίση ;

'Εμπρός εις τή μεγάλη σου και φοβερή μαγειρία
όλοι μου λένε εσώπα...
τραγοῦδι πιά δέν έμεινε μέσ 'στην 'Ανθολογία,
όπου γιά σί δέν τώπα.
Δέν 'ξέρω πιά 'στη δόξα σου τι διάβολο νά ψάλλω
κι' ήθελα τήν Πανσέληνο γιά μούτρο νά σὺ βάλω,
και 'στό λαϊμό σου νά κρεμά μ' όλόχρυσο σερπήτι
τήν Πούλια, τὸν Αδωνιό και τὸν 'Αποσπερίτη.

Π. — Τὸν ήλιο γιά καπέλο σου καμαρωμένος βάλε,
'Ξαπλώσω σάν 'Αλήπασσας μέ τήν Βασιλική,
κι' ήμας τοῦς δηό παρακαλώ, 'Αλιξανδρε μεγάλε,
'στην φάλαγγά σου πάρε μας τήν Μακεδονική.

Μ'έκλειν σου τὴν φαλαγγα μὰς ἑτρόμαξαν οἱ Φράγκοι,
 μ'έκλειν σου τὴν φαλαγγα θὰ λείψουν κί' ἢ μπακίραις,
 μ'έκλειν σου τὴν φαλαγγα σαγκώνεις σὰν σφαλάγγι,
 μ'έκλειν σου τὴν φαλαγγα φαλάγγι μὰς ἰππῆρις,
 μ'έκλειν σου τὴν φαλαγγα τὸν ζυπακο διαβάσεις
 εἰς τῶν Ρωμῶν τὰ βόδια,
 μ'έκλειν σου τὴν φαλαγγα ἑστὸν φαλαγγα μὰς βάζεις
 τὰ χεῖρα καὶ τὰ πόδια.

Μ'έκλειν σου τὴν φαλαγγα ψωμί καθίνας θάβηρη
 κί' ἑμῆς χοροπηδούμε, καὶ ἑστὴν ἰληρὰ τὴν πράσινη καὶ ἑστὴν ἰληρὰ τὴν μαύρη
 μὲ ντῆρι τραγουδοῦμαι :
 αὐτὴ ἰληρὰ σου τὸ μαροῦδι
 ζωντανούς μὰς παίει ἑστὸν Ἄδην.

Ὁ Βασιλεὺς ἑστὴ Μοσκοῦδι κί' ἢ στρουγγὶ αὐγατισμένη
 καὶ σὰν παλῆος Βουκίραλος τὸ κράτος σὲ προσμένει.
 Τὸ καββαλῆς καὶ φάσκελα μοιράσεις ἑστὸν ντουνηρὰ,
 ποῦ καρτερεὶ στερλίνας,
 κί' ἑκείνο τρέχει ἡγήγηρο κί' εἰς κάθε σπιρουνηρὰ
 τοῦ φεύγουν καββαλίνας.

Φ. — Ὁ Μακεδὼν Ἀλιξάνδρος εἰς εἰς μεταμφυχθῆ
 καὶ μῖσα ἑστὸ κεφάλι σου δλακερος ἰχθῶθ.
 Τοιοῦτον θὰ σὲ χαιρετοῦν οἱ μέλλοντες αἰῶνες,
 πῶς εἶσαι ἀπαράλλακτος κανεὶς δὲν ἀμφιβέλλεις,
 κί' ἀκολουθοῦν ὁπίσω σου δεξοῦχοι Μακεδόνες
 ὡσὰν κί' αὐτοὺς ποῦ βγαίνουνε εἰς κάθε καρναβάλι
 μὲ νυκτικὸ ἑποκάμισο βούλας χρυσαεὶς γιμάτο
 καὶ μ' ἑνα κράνος χεῖρτινο καὶ κόρδεσμα ποζέτο.

Τοῦ Μακεδόνος τὴν ψυχήν καθίνας ἑταν βλίπη
 ἑστ' ὠραίο σου κορμί,
 ἑστὰ νέα γραμματόσημα φωνάζει πῶς δὲν πρέπει
 νὰ βάλουν τὸν Ἑρμῆ,
 μὰ κάθε φτερωτὸ Θεοῦ καὶ καθὶ Βασιλεία
 παράμερα ν' ἀφήσουν,
 καὶ μὲ Μακεδονίστικα καὶ περιεφραλαῖα
 ἰσὲ νὰ ζωγραφίσουν.

(Κί' ἄλλο μεγάλο σύννεφο ἔμπροστὰ των σταματῆ
 κατὰχρυσος σχεδὸν,
 καὶ μ' ἑν' ἀστραποβόλιμα δλακερος πετῆ
 δὲ πάλαι Μακεδόνι,
 καὶ ἑστὸν Τρικοῦπη προχωρεῖ μὲ πάτημα τριζάτο
 καὶ τοῦ ἑμιλὲ μὲ σοβαρὸ αὐτὰ τὰ παρακάτω.)

Ἐμῆς Ἀλιξάνδρος ἐγὼ καὶ γίγας τοῦ πολέμου
 μὲ τοὺς Θεοὺς αστιζῶ,
 κί' ἔμπροσ εἰς τὸν νεώτερον Ἀλιξάνδρον τοῦ Κρέμου
 ἑντῆρομας γονατίζω.

Ἄ ὦλα μου τὰθλα σοῦ δώρῳ, σοῦ δίνω τὸ μνηλό μου,
 τὸν θώρακα, τὰ ρούχα μου καὶ τὸν Βουκίραλό μου,
 κί' ἐπίσω βγάλω τὸν ὄρο τὴ στρουγγα νὰ ποτίσῃ
 πρὶν τὴν προσβάλ' ἢ φθίσι.

Ἄ ὦριστε καὶ τὰ πίδαλα τὰ χρυσοκενημένα
 νὰ τὰ φορῆς μὲς ἑστὴ Βουλῆ καθημεριναὶς καὶ σκόλας,
 κί' ἂν ἀπ' τοὺς ὄρμους ποῦκανα τὰ βλίπεις τρυπημένα
 μὰ δὲς τα ἑστὸν μπαλωματῆ νὰ βάλῃ μαντζούλας.

Ἄ ὦριστε καὶ τὸ κράνος μου, κί' ἂν δὲν σοῦ παραρίσῃ
 σὲ κάποιον Ἀστυράλακο δὲς τὸ νὰ τὸ φορίσῃ,
 κί' ἑστὰν ἀκούς τριγῶρα σοῦ νὰ ταμπουνοῦν τὰ πλήθη
 σὺ λίγος τοὺς ασκαρμάς...
 πάρε καὶ τοῦτο τὸ σπαθί, ὅπου μ' αὐτὸ ἐλύθη
 ὁ Γόρδιος Δεσμός.

Ἄ Κῦττα σπαθί, ποῦ δεύτερο ἑστὸν κόψι δὲν τοῦ βγαίνει,
 κί' ἑστὰν καμμένις ἡμέρα
 ἰθῆς καὶ σὺ πῶς ἔφθασε ὁ κόπημος εἰς τὸ κτένι
 κόψι τον πέρι πέρα.

Ἄ Ἡ δόξαις τῶν παλῆων καιρῶν καὶ τῆπειρα καλά των
 ἂς εἶναι χάρισμα σου...
 πάρε καὶ τοὺς ἰλιεφάντας ἀπὸ τὰ κόκαλα των
 νὰ κάμῃς τῆγαλάμ σου.

Ἄ Τοῦ Μακεδόνος τοῦ νεκροῦ ἐξέπισαν τὰ φόντα,
 νίος προβάλλει Μακεδὼν ἐπὶ χρυσοῦ τεθρίππου,
 κί' ἔμπροσ εἰς τὸν Ἀλιξάνδρον τὸν ἀληθῆ καὶ ζῶντα
 ὁ κόσμος ἰληπημένης τὸ τέκνον τοῦ Φιλιππου.

Ἐπάτα μὲ τὸν Βουκίραλο τὸν ἑνα κί' ἄλλον κοῦκο,
 μία φωνὴ σου μοναγὰ τὴν φαλάγγ' ἂς συνάξῃ,
 βάλει Μακεδονίστικα καὶ βγάλει δὲ σουρτοῦκο,
 καὶ τῆρομαρμένος κί' ἑκθαμβος ὁ κόσμος νὰ φωνάζῃ :
 ἐμὲ τὰ Μακεδονίστικα
 σ' εἶδα καὶ σ' ἰληπιστήκα.

Ἄ Διεδοχός μου ἄξιος σὺ μῖνε ἑστὸν αἰῶνα,
 κί' ἑταν πῶς ἰζωντανέψα κανίνας δὲν πιστεύῃ,
 ἢ καθμῖα θ' ἀπαντῆ θαλασσινῆ Γοργόνα
 ὁ Βασιλεὺς Ἀλιξάνδρος πῶς ζῆ καὶ βασιλεύεις.

(Ἐἶπεν αὐτὰ κί' ἰγάθηκε κί' ἀρχίζει μουσικὴ
 κί' εἰθὺς ἢ φαλαγγὶ φαίνεται ἢ Μακεδονικῆ.
 Ὁ κύρ Σωτήρας προχωρεῖ, καὶ ἑστὸ δεξιὸ πλευρὸ του
 μεγάλη στέκει δίσπονα μὲ ψέλλια στρεπτά,
 κί' ὁ κύρ Βουδοῦρης ἰρχεται μὲ τὸν κουδοῦναρὸ του
 τραβώντας ἀπ' ὀπίσω του τοὺς ἰκατόν ἑπτά.)

(Καθίνας σίρειν δίπλα του καὶ τὸ πιστὸ σκυλί του
 καὶ πιπιλίζουν κόκαλα καὶ γρούζου καὶ μορφαζου,
 ὁ δὲ Μακρῆς ὁ Παζίνος ἀπάνω ἑστὸ βρολί του
 τραβᾷ κατὶ δοξαριάς, ποῦ ἑστὸν καρδιὰ σὲ σμάζου.)

(Τοῦ Σωτήρα ὁ χορὸς
 ζεφονίζει ζωρῆς.)

Ἄ Ἐἴμαστ' ἰκατόν ἑπτά προβατάκια τὰ καμμένα,
 εἴμαστ' ἰκατόν ἑπτά ἑστὸν Σωτήρα ὀκνημένα,

Ο Μακεδών Ἀλέξανδρος, τολμῶ δὲ νὰ σὰς εἰπω
ὅπως εἶναι ἀπαράλλακτος κ' ἴσος τῷ πρωτοτύπῳ.

ἑκατὸν ἑπτὰ... σὰς τινάξω τὴν γούνα...
ἐτύπησέ τιν ἐπιτάξω, κύρ Βασίλη, τὴν κοουδύνα...
ἑκατὸν ἑπτὰ καὶ πηγαίνωμε ἀραία
καὶ φαινώμαστε παντοῦ ἑκατὸν ἀρκενταρία.

Ἐξυμνεῖτε μὲ σαυτοῦρκα καὶ μὲ μὴ μὲ μεγάλην ἀρκα
τὸν Σωτήρα τὸν ἀκμαῖο...
πρόφρασε κ' ὁ Θεοτόκος ἡ ἀριδάρη μὲ τὸν Σκάρπα,
τὸν Ζερβὸ καὶ τὸν Ρωμαιοῖο,
ἡ Ζουλιμίτα, ἡ κυρία Συμπολιτεῖσις τούτιστι,
ἐκ τοῦ τάφου τῆς ἀνίστη.

Τὴ Δευτέρα γὰρ τοὺς ἄλλους ἐξημέρωσε μικρῶ...
ἠγατίσαμε κ' ἑρίτος... τράβα δοξαριαὶ Μακρῶ...
ἠγατίσαμε κ' ἑρίτος... τὸ βρολὶ σου μάς πεθαίνει...
ἀπὸ μὴ χρονιᾶ ὡς ἄλλη τὸ κοπάδι μας πληθαίνει,
καὶ θὰ ὄητε καμμιὰ μέρα εἰς αὐτὸ τὸ μεταξὺ
τῆς ἀριστερῆς τὸ κίρας νὰ γενῆ κ' αὐτὸ δεξι.

Κ' ὁ Σωτήρας, ὅπου σκαίει ἂν τοὺς τύπους δὲν τερήσῃ,
ἢ μὴ στρουγγὰ γὰρ τὸν τύπο σὶ δὸς στρουγγαίαι θὰ χωρίσῃ,
καὶ κανεὶς γὰρ τὸ Δοδελίτι μὴκν ἀντίρρησι δὲν ὄσθη
ὡπως ἔκαναν πρό χρόνων ὀτῆ Βουλή των κ' οἱ Φιλλάχει,
καὶ θὰ παύσου ἀντιπάλευν νὰ τιντώνωνται λαιμοὶ
ὁ Σωτήρας τὸν Σωτήρα μοναχὸς θὰ πολεμῆ.

(Προβάλλει κ' ἡ Ἀριστὰρὰ μετὰ βοῆς μεγάλης,
μὴ κουρελοῦ κυρία,
καὶ τὴν κρατοῦν σὲ μπράτσου των ὁ Θεοδωρὸς κ' ὁ Ράλλης,
κ' οἱ δὲ μὲ μούτρα κρύα,
κ' ὁ Καραπάνος σκυθρῶπος μὲ δακρυμμένα μάτια
τὸν κουρελιῶν τῆς κουρελοῦς μαζεύει τὰ κομμάτια).

(Χιλιάδες τρίχου ἴσιω τῆς, χιλιάδες κ' ἔμπροστά τῆς,
ἀλλ' ὅμως κ' Ἀνεξάρτητοι ἀκολουθοῦν πολλοὶ
τὴν παρόλως ρακνέδουτον Μεγαλειότητά τῆς,
κ' ἑκείνη μὲ τὴν Σεβιάν ἀρχίζει νὰ μιλῆ.)

Ἄ. — Κυρία Συμπολιτεῖσις, τὴν ἔπαθα καὶ πάλι,
μὰ μὴ θαρρῆς πὺς εὐκόλα θὰ σκίψω τὸ κεφάλι.
Δ. — Ἐχεις καὶ μούτρα καὶ μιλῆς ἀκόμη, κουρελιᾶρα,
πρὸ πάντων δὲ σαλιᾶρα,
ποῦ δὲν φορεῖς ὡσὰν κ' ἐμὲ στολιᾶρα καὶ κορδῖλαις,
μὰ ξέρεται μόνον ὡς γλωσσῶ νὰ κόβῃς παπαρδῖλαις ;
Ἐγὼ φορῶ μεταξωτὰ καὶ μαλλιάρῳ σαμῦρσι,
ἐξαπλῶνομαι σὶ ποῦπουλα καὶ λουζομαι σὶ μύρα,
ἐγὼ δὲν εἶμαι, μάτια μου, σὰν τῆ δίκῃ σου μούρη
κ' ἔγω σπουδαῖον σύζυγον, ὅπου τὸν λέν Σωτήρα,
τὸν πρῶτον Ἀρχιστράτηγον τοῦ Πυροβολικοῦ,
ποῦ καθεμιά του κανονιᾶ δὲν παίει τοῦ κακοῦ.
Ἐμὲ κυρὰ Σωτήρανα ὁ κόσμος μὲ φωνάζει
καὶ περπατῶ μὲ λύγισμα, καὶ περπατῶ μὲ νάζι,
καὶ μοῦ σηκώνου τῆς οὐραὶς Σιμόπουλι φωστῆρις,
ὁ δὲ χρυσὸς ἀντρούλης μου ἔγῃ μίνα κατεκόπη...
μὰ σὺ δὲν ἔχεις ὄνομα, καὶ χίλιου δὲ μνηστῆρας
εἰς κνηγῶν ἰδῶ κ' ἑκαὶ σὰν νῆσαι Πηνελόπη.
Καὶ μὲς ὅτῳ τόσο γὰλι σου κανεὶς δὲν ξέρεται τώρα
ἂν λήγεται κυρὰ Ραλλοῦ, ἂν λήγεται Θεοδῶρα,
καὶ μὲ λαχτᾶρα μουστικῆ φερμαρίας τὰ Ταμῖα
κ' ὁ κόσμος σὶ κατηγορεῖ ἐπὶ πολυγαμίας.
Ἄ. — Αὐτὰ, κυρὰ Σωτήρανα, νὰ τὰ πούλας ἄλλοῦ
κ' ἂν Θεοδῶρα λήγωμαι, κ' ἂν λήγωμαι Ραλλοῦ,
νὰ μὴ σὶ μιλῆ τίσσερα καὶ μὴ μοῦ τσαμπουφές...
Δ. — Μὴ τοὺς μνηστῆρας Βόρειον αἶρα κοτανῆς.
Ἄ. — Ἐγώμαι Βλάχα ἡλιευτῆ καὶ Βλάχα παινιμίνη,
πύχω τὰ πρῶτα πρόβατα, πύχω τὰ πρῶτα γίδια,
καὶ μὴ μοῦ κοκορεύουσι παραπολύ, καυμίνη,
γιατὶ μὲ τὸ κατσαμί μου σὺ σπαζῶ τὰ παγιῖα.
Δ. — Ὅ, τι κ' ἂν πῆς σου ἴταξει καὶ πάλι τὸ πουλάει,
κ' ἂν νῆα πᾶρω φόρα
δὲν θὰ σ' ἀφήσω γὰρ μὲ εἶδ' ἕνα κοκκαλάκι,
Ραλλοῦ καὶ Θεοδῶρα.
Ἄ. Πολὺ τὸ παραξίλωσις, κυρὰ τῆς ντουαλίτας,
καὶ τώρα ποῦ καλὰ παίδη, ὁ Ψύλλας κ' ὁ Μανίτας,
ἐσμιζαν τοὺς μνηστῆρας μου, τὸν ἄντρα σου θὰ σπάσω,
καὶ τότε θὰ σοῦ λείψῃ πᾶ τὸ νάζι καὶ τὸ πάσο.
Δ. — Ἄν θήλῃς ξανακόμισαι . . .
Ἄ. — Τὴν γλῶσσά μου τροχίλω
κ' εἰς δὸς κομμάτια καὶ μισὸ μὲ τούτῃ σὶ ξεσχίξω.
Δ. — Γὰρ τὸν βραχνῶ σου τὸν λαιμὸ χρεαζέται γαργάρια.
Ἄ. — Πᾶψε τὴν εἰρωνεία σου, σουρτοκλεμὲ μαγέρα.

Δ. — Ἄντε τράβα παραπίρα...
Ἄ. — Τὴν κακὴ ψυχρὴ σου μύρα.

Δ.— Τὴν κοιλιά μου τὴν γιμάτην
θὰ σοῦ δείξω γιὰ γενναίη.
Κύτταξε χρυσὸ Δουβλίτη,
κύττα μπόλο κορφοῖτι...
γιὰ νὰ μὴν πολυλοῦθῶ
τρεῖς καὶ σὺ καθὼς ἐγώ;

Α.— Τὸν περίδρομο νὰ φρεῖ,
μὰ θάβλῃ καιρὸς καὶ σὺ
σάν κι' ἐμένα νὰ ψοφρεῖ
ἀπὸ νήστευε περισσή.
Ὅμως πάψε τὰ βρισιόζικα
κι' ἀπ' τὰ τόσα σου στολιόζικα
δώσε μου μιὰ χάντρα σου
νὰ χαρῆς τὸν ἄντρα σου.

Δ.— Σκάσε, φόρησε, γρουσουζικά,
κι' ἐμπροστά μου στέικα σουζά.

(Ἡ Δεξιά Σωτήρινα σάν πάμπη τοῦ γιாலὺ
σ'τὰ νύχια τῆς σηκώνεται,
καὶ μὲ τὴν Καραπάνανα, Θεδώρα καὶ Ραλλοῦ
προφορικῶς τσακόνεται.)

Ἡ μὲ τὴν ἄλλη προσπάθι καλλίτερα κ' ἔβριση,
τῆς δὲ Βουλῆς ὁ Πρόεδρος γιὰ νὰ τῆς ξεχωρίση
σημαίνει τὸ κουδοῦνι τοῦ σάν Ρούσοικη καμπάνα,
μὰ δὲν τὰκούσι καθιεμιὰ γερῆ γλωσσοκοπάνα
καὶ πέρτα 'στὴν γειτόνισσα μὲ χίρρα καὶ ποδάρι
καὶ τίλος πάντων γίνονται κι' ἡ ὄπη μαλλιὰ κουβάρια.)

(Ὁ Φασουλῆς περιέρσος τὸν πόλεμὸ κιαλάει
καὶ τραγουδώντας τὸν λαὸ καὶ τὸ κλερτεβασίλειο
'στῆς ὄπη κυράτσαισι οἰχεται μὲ ὄπη λογίων στηλιάρη
κι' ἀμίσως τὸ συμβολικὸ τελειώνει Κωμειδούλλιο.)

Μέσα 'στὰ ἄλλα τὰ πολλὰ κι' ἀπολύσεις τοῦ Μελά.

'Αφοῦ λοιπὸν κι' ὁ Δήμαρχος τῶν Ἀθηνῶν Μελάς
μὰς ἔγινε μπεται.

'Αφοῦ κι' εἰς τοῦτον εἶπαμε νὰ λείψουν πᾶ τὰ λούσα,
κι' ἀρξάν κοντὰν τοῦ Δήμου τοῦ τὰ χρέη νὰ πληρώση,
κι' αὐτὸς μὰς ἐμβαγλωρῶσε μὲ μιὰ πανταχούσα
κι' ἴσως καὶ μ' ἄλλην σκέπταται νὰ μὰς ἐμβαγλωρῶση.

'Αφοῦ μὲ τὸ Δημόσιον 'μουφλοῦζεψε κι' ὁ Δήμος
κι' ἕνας μουφλοῦζης χρεωστῆι 'στὸν ἄλλον τὸν μουφλοῦζη,
κι' ὁ μὲν κι' ὁ δὲ δὲν ἐξοφελεῖ τὰ χρέη τοῦ προδύμιας
μὰ μὲ τῆς πανταχούσαισι τοῦ πατόκορφα μὰς λουζεῖ,
ὁ δὲ Μελάς ἀγρίεψε εἰς τὰ καλὰ καθουμένα
ἂν κι' ἔπρεπ' ἐξ ἴδιων του νὰ δώσῃ τὰ ζητούμενα.

'Αφοῦ καὶ τὸ Δημόσιον, ποῦ πρό καιροῦ ἐσφρίγα
μὲ πλουτὸν στεφιλινῶν,
καθὼς κιοῦτάπη μαρτυροῦν ὀρεῖται οὐκ ὀλίγα
'στὸν ἄλλον Ἀθηνῶν,
κι' ἐκείνος ποῦ χρεωστῆι πολλὰ καὶ σήμερ κι' ἀργότερ
θὰ βγάξη ἐνταλμα γι' αὐτὸν, ποῦ χρεωστῆι 'λιγώτερα.

'Αφοῦ τὴν Ψωροκόστανε κι' εἰς Δήμαρχος τὴν ρίβουν
καὶ 'στὴ δουλειὰ τῆς ἡσυχῆ κανεῖς δὲν τὴν ἀφίνει,
μὰ τὸ Κουβέρνο τῆς γραφραῖς, ποῦ γρῶσα τοῦ γυρεῖου,
μὰ 'στὸν ἀχρήστων τῆς πατῆ τὸ βρωμὰρ κορφοῖτι,
κι' ὄποιος παράδες τοῦ ζῆται ἄς ἔχη νὰ λαβαῖνη,
τὸ κάτω κάτω τῆς γραφρῆς τὸ φρέσκο τὸν προσμένει.

'Αφοῦ ποσῶς δὲν ὄρελλεν ὁ Δήμαρχος νὰ παίξη,
καὶ σὰν δὲν εἶχε χρήματα, πρὸς χερὶν ἡσυχίας
ἔπρεπ' εὐθὺς μονάχος τοῦ 'στὴ φυλακὴ νὰ τρεῖξη
πρὶν πᾶν εἰς χωροφύλακας ἐντὸς τῆς Δημαρχίας,
καὶ νὰ κλεισθῇ 'στὸν Μεντρεσὶ καὶ νὰ μὰς 'πῆ σπολλέττη
κι' ὄχι νὰ καταδύχεται νὰ μὰς γυριεῖ τὴν πλάτη.

'Αφοῦ κι' αὐτὸς μὰς ἔβγαλε χρεωστικὰ λιμπρίτα
καὶ κρέμα ποῦ τοῦ λέν πολλοὶ πῶς μοιάζει τοῦ Γαμβέτα,
ἀφοῦ ἂν εἶχε χρήματα 'δικὰ του κι' ὁ Σωτήρας
θὰ 'πληρωῖ' ἐξ ἴδιων τοῦ τῶν δανειστῶν τὰς σπείρας,
ἀφοῦ κακὰ τὴν ἐμπλεῖε κι' ὁ Δήμαρχος Μιχαῆλης
μὲ Μιχαλοῦ Κυβέρνησι κακοκοιριεῖς μεγάλης.

'Αφοῦ θ' ἀνοίξουν 'γγήγορα καὶ βίβλιοι καὶ κατάστιχα
κι' ὄλα τὰ χρέη θὰ σθουστοῦν μὲ μιὰ γουμλάστιχα,
κι' ἔτσι θὰ συμφωνήσωμε 'στὸ τρωπὸ μὰς χαλεῖ,
ὡς δτου νὰ γυρισώμε 'στουὺς χρόνους τοὺς καλοὺς,
οὐδ' ἡ κυρία Μιχαλοῦ νὰ θέλῃ τοῦ Μιχαῆλη,
οὐδ' ὁ Μιχαῆλης νὰ χρωστῆ λεπτὸ τῆς Μιχαλοῦς.

'Αφοῦ τὸν ἄλλον τοῦ λοιποῦ μὰς γράφει ἐν σπουδῇ
πῶς μίτη κἂν ζωγραφιστὸ δὲν θέλει νὰ τὸν ὄρη,
ἀφοῦ δὲν μὰς 'χωράτεψε σάν τὴν φορὰ τὴν πρώτη
καὶ σὺζυλα τὸν ἄρησε εἰς τὸν Σηλυβριώτη,
κι' ὁ κόσμος, ποῦ τὸ μάλλωμα κυτῆ μὲ τόσα χαλεῖ,
ατρία τὰ καμπαιτίχη σου, Σηλυβρω μου φωνάζει.

'Αφοῦ ποικίλα καὶ πολλὰ καθέναις σκληριεῖς
κι' ἂν ἄλλωθῃ ὁ Δήμαρχος γιὰ πᾶν' ἀπολύθη,
εὐθὺς καὶ τὸ Συμβούλιον τοῦ Δήμου φοβερίζει
δλόκληρον μὲ τὸν Μελά πῶς θὰ παρατηρήθῃ,
καὶ τότε θ' ἀπομεινωμε μὲ τούτα τὰ καπρίτσα
χωρὶς τὸν Ζαχαρία μὰς, χωρὶς τὸν Ζαχαρίτσα.

Γι' αὐτὰ λοιπὸν ὁ κύριος Νομάρχης μὰς ὄρειται
προσωρινῆν ἀπόλυσιν 'στὸν Δήμαρχον νὰ στείλῃ,
κι' ἀπολυτικὸν γι' αὐτὸν νὰ συνταχθῇ τροπάρη
κι' ἀμίσως τὰ βρεμμένα τοῦ προσωρινῶς νὰ πᾶρῃ,
νὰ κρέξη δὲ γονατιότης χωρὶς πολλὰ κουβίντα :
ἀνὴν ἀπολύεις, Γονατῆ, τὸν πρὶν ἀπολυθίντα.

Τὰ τοῦ Φραγκοῦζῆ Ὀνειρο, μυθιστορία νῆα,
μὲ σπῆρη καὶ κείτηρα,
μ' Ἑλληνικῶς ἠμπεύσεως προσηματα γενναῖα
καὶ γλώσσας κλεφροῦτητα.
Πρὸς δύο μοναχὰ θεράκια, φιλόμουσο, τιπταῖα
καὶ κᾶρται τῆν 'τρίγορα καὶ νὰ μὲ βλαστημάει.

Θεόδωρος ὁ Πάνταρχος, παιδὶ ἀγαπῆτο,
μὲ τὴν εὐχὴ μὰς ἔλασε ἠμπεύσεως δακτυλίδι
μὲ Χριστοπούλα νόστιμη, κορφοῖτι ἑλληνικό,
τὴν Ἀγλαῖαν ἠλιαχτὸ τοῦ Χριστοῦ ἴσπελιση,
ὁ δὲ Ρωμῆρος 'στουὺς γᾶρους τὸν γὰρ καὶ γὰρ δὲ 'πῆ
'στὴν νῆα τὴν Τσελεπιδεῖα, 'στὸν νῆα τὸν Τσελεπῆ.

Θανάσης Μολοκάνοπουλος, ἐμπροσφίτης πρώτης
εἰς τὸ ἄλλω τὴν ὄβη, ποῦ ἔγινε πρῆμα φέρε...
ἐκεῖ κοροῦτομα φρανκάτι, σπανία στεράτης,
καὶ γύστο καλλιτεχνικὸ καὶ φέτιμα ἄπο πῆρται.